

БЛАГОСЛОВИЯТА НА ТРУДА

Старейшина Дейвид Е. Соренсън

От Президентството на Седемдесетте

Вечер край огнището на ОСЦ за несемейни младежи
6 март 2005 г. • Университет “Бригъм Йънг”

Бих искал да изразя своята признателност на всички свещенически ръководители и техните съпруги, които са тук с нас тази вечер. Особено съм благодарен за присъствието на старейшина и сестра Сесил О. Самюелсън. Голяма привилегия беше да работя със старейшина Самюелсон в Храмовия отдел в продължение на много години. Мога да уверя студентите в Университета “Бригъм Йънг”, както и преподавателите, че са благословени със способното ръководство на президент и сестра Самюелсон.

Тази вечер, докато мислех за това, което исках да кажа на вас, младите хора на Църквата ми хрумна, че много от вас са студенти. В действителност, скъпи мои приятели, всички ние сме студенти на Евангелието, нали?

Имаше един човек, който работеше за Министерството на финансите на Съединените щати. Работата му се състоеше в разследване на случаи с фалшиви пари. Беше толкова добър, че трябваше само да хвърли един бърз поглед на дадена банкнота и да каже дали беше истинска или фалшива. Една вечер на пресконференция след негово разкриване на голям фалшификаторски кръг един репортер отправи следното изказване към него: “Трябва да прекарвате много време в изучаване на фалшивите банкноти, за да ги разпознавате толкова лесно.”

Отговорът му беше, “Не, никога не изучавам фалшивите банкноти. Прекарвам времето си в изучаване на истинските банкноти; след това е лесно да се разпознае несъвършенството.”

Така е и с Евангелието, скъпи братя и сестри. Тук сме, за да учим Евангелието на Исус Христос. Не е нужно да изучаваме фалшификатите, защото имаме истината. Докато изучавате истинската Църква и позволявате на Духа да работи във вас, ще имате отговорите и ще разберете как да се справяте в различните ситуации, с които ще се сблъскате. Относно Книгата на Мормон млад мисионер сподели с мен следната мисъл, която считам за вярна през годините: Помнете, че не Книгата на Мормон бива изпитвана, а ние.

Тази вечер бих искал да ви говоря за един от най-съществените принципи на цялото Евангелие. Говоря за

учението за труда. Надявам се, че това, което казвам, ще ви помогне като насока в работата, която вършите в момента, както и в бъдеще.

Онези от вас, които завършват колеж или гимназия, или вече работят, когато кандидатстват за работа, може би се питат: “Какво е работното ми време? Какви ще са моите допълнителни работни облаги? Колко дни отпуска ще имам? Ще имам ли достатъчно време за приятелите си и хобитата си?” С подобни въпроси обаче, когато се концентрирате върху извънработното вместо върху работното време, може да пропуснете много по-голяма възможност.

Божие дело

Работата е вечен принцип. Познавате ли някой, който има цялото богатство на земята и повече и въпреки това продължава да работи? Нашият Небесен Отец! Той се труди. Нашият Небесен Отец и Исус Христос са ни показали чрез Своите примери и учения, че работата е важна на небесата и на земята. Иехова *се трудил*, за да сътвори небесата и земята. Събрал моретата на едно място и предизвикал да се появи суша. Сътворил слънцето, луната и звездите. Сътворил всяко живо същество в морето и на земята. След това създаде Адам и Ева на земята да се грижат за нея и да управляват другите живи същества. (Вж. Битие 1:1–28.)

Но Техният труд не приключила със сътворението. В Скъпоценен бисер четем, “това е *делото* Ми и славата Ми—да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека” (вж. Моисей 1:39; курсив добавен). Това, разбира се, включва всеки мъж, жена и дете. От всички неща, с които Той е можел да се заеме, нашият Небесен Отец е избрал да работи за благосъстоянието на нашите вечни души—вашата и моята.

Исус казва: “Отец Ми работи до сега, и аз работя” (Иоана 5:17). Той също казва: “Ние трябва да вършим делата на Този, който Ме е пратил” (Иоана 9:4).

Работата е благословия

Вие и аз също имаме една работа за вършене. Сатана би ни изкушил да мислим, че трудът ни е загуба на

време или че не е нужно да работим въобще. Той греши и в двата случая. Наистина имаме нужда да се трудим. Имаме отговорност да се грижим за нашите собствени нуждите, както и за тези на нашите семейства. Тази традиция да разчитаме на собствените сили е била Господния начин от времето, когато Адам и Ева напуснали Едемската градина. Господ казва на Адам: “С пот на лицето си ще ядеш хляба си” (Битие 3:19). Адам и Ева работели на полето, за да могат да подсигурят своите собствени нужди и нуждите на своите деца (вж. Моисей 5:1).

Но осигуряването на прехраната ни не е единствената цел на труда. Представете си, че са ви дали голяма сума пари или поради някаква причина бързо сте станали финансово независим. Дори тогава заповедта да се трудим не е отменена. Господ казал на народа на Израил: “Шест дни да работиш.” (Изход 20:9) Не дава никакво изключение в заповедта за онези, които имат достатъчно и в излишък! Както пише старейшина Нийл А. Максвел: “Трудът е винаги духовна необходимост, дори ако за някои не е икономически необходим” (в доклад на конференцията, апр. 1998 г., стр. 50; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 38).

Трудът не е проклятие, а благословия; като работим, ние не само се подчиняваме на заповедта Божия, но също си даваме възможност да приемем Божията спасителна милост. Спасителят казва, “Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди” (Иоана 14:15), Тъй че Христос ясно заявява, че ако Го обичаме и желаем да бъдем с Него, трябва да се покоряваме на Неговите заповеди, включително и на тази ранна заповед към Адам да се труди.

Господ казва на светиите от последните дни: “Сега Аз, Господ, не благоволявам в жителите на Сион, защото има ленивци сред тях” (У. и З. 68:31). И покъсно през 20-ти век, Хибър Дж. Грант, един Божий пророк, казва: “Работата ще бъде повторно въздигната като управляващ принцип в живота на членовете на нашата Църква.” (в доклад на конференцията, окт. 1936 г., стр. 3).

Някога мислели ли сте за това какво щеше да се стане, ако хората не работеха? Ще действат ли училищата ни? Правителствата ни? Ще има ли предавания по телевизията? Макар понякога мислим, че би било добре да имаме всичките пари, които някога сме искали и никога повече да не работим отново, аз ви уверявам, че това не е пътеката към истинското щастие. Някои от най-нещастните хора, с които съм се срещал, са

онези, които по една или друга причина не са могли да се трудят за по-дълги периоди от време.

Работата е семейна отговорност. Зная, че някои от вас са далеч от дома. Напомням ви, че точно сега вие се ползвате от труда на вашето семейство. Родителите ви са работили усърдно, за да подсигурят вашето физическо, духовно и емоционално благосъстояние. Те не очакват никой друг да се поеме тази отговорност вместо тях. Очакват *вие* да споделяте част от товара.

Когато присъствах на завършването на сина си от Харвард Бизнес Скуул, деканът Ким Кларк, който е член на Църквата, помоли всеки един от завършващите студенти, облечени в тоги и седнали на предните редици, да се обърнат назад към своите любими хора. Когато завършващите се обърнаха, декан Кларк направи пауза и каза, “Ако не беше подкрепата на членовете на семействата ви, днес нямаше да получите тази диплома.” Същото важи и за всеки от вас. Много сте получили. В замяна от вас се очаква—дори се изисква—да окажете подобна подкрепа и любов към вашите собствени деца и семейства. Това не значи (ако използвам жаргона на деня) постоянно да им “висим на врата”. С порастването ви вашите родители очакват да се грижите за себе си и да станете независими.

Ние всички споделяме работата. Помнете, че е важно да започнете отрано в живота да учите вашите деца, че те трябва да вършат своя дял от работата на семейството. Онези от вас, които са имали опита да израснат в дом, където са били учени на труд, могат да свидетелстват за ползата от това в живота им днес. Всъщност тъкмо миналия четвъртък старейшина Самюелсон ми каза колко е благодарен, че неговия баща го е научил на труд и че майката на жена му и нейния баща са я научили да работи.

Доколкото са в състояние, членовете на Църквата трябва да направят всичко възможно да подсигурят жизнените потребности на своите семейства—храна, дрехи и подслон.

Разбираме, че на някои места по света може да изпитват трудности, когато се опитват да подсигурят своите семейства. Тези изпитания могат да включват хронична болест, загуба на брачен партньор, грижа за възрастен родител или осигуряване на образование на децата ви. Нашият Небесен Отец си спомня за семействата в такова положение. Убеден съм, че Той ще ви даде силата да продължите. Той винаги ще ни благослови, ако го помолим с вяра.

Работата е служба

Доброто отношение към труда, навичките и уменията се научават в хода на успешната трудова дейност. Нека поясня. В ранчото, в което израснах, кравите трябваше да бъдат издоени преди изгрев слънце всеки ден. Нямаше значение дали е неделя или Коледа, или друг празник. Нямаше значение дали беше студено. Нямаше значение дали някой е болен от грип. Нямаше значение дали грее слънце или бушува виелица. Беше едно и също всяка сутрин и всяка вечер—кравите трябваше да бъдат издоени.

Преди братята ми да отидат на война, те вършеха по-голямата част от доенето. Но през 1943 г., когато бях на само 10 години, влизах в обора ни, където имаше около 10-12 крави, които ме чакаха да ги пусна в плевнята за доене. Майка ми и баща ми бяха свикнали да казват високо на кравите: “Добро утро. Радвам се да ви видя!” Трябваше да си призная, че като младеж нямах същите чувства към кравите.

След като издоях всяка, изливах млякото от ведрото в 38-литрова тенекия. Всяка пълна тенекия тежеше около 40 килограма. Изискваха се усилия от моя страна, за да ги занеса на пътя за мандрата, за да ги вземат.

Баща ми доста често ми помагаше с доенето на кравите и понякога и майка помагаше. Помня как баща ми и майка ми продължаваха да доят много след 80-годишната им възраст. Но баща ми не доеше кравите, защото трябваше; той ги доеше, защото те се нуждаеха от издояване. Има разлика. За него, тези животни не бяха просто крави—те бяха Голямата Блеки, Боси, Сали и Бетси. Той искаше да бъдат доволни. Винаги казваше, че доволните крави дават добро мляко. За баща ми доенето на крави—колкото и неизтънчено да изглежда—не беше бреме, а възможност. Доенето не беше работа, беше служба.

Тази философия е нещо, което ми помогна, докато растях. Тя ми помогна да разбера, че всеки честен труд е достоен. След няколко години осъзнах, че като извършвах редовно тази къщна работа, всъщност започнах да придобивам усещане за увереност и сила. Гордеех се с работата си. Разбрах, че никой не можеше да ме накара да се чувствам посредствен в работата, която вършех. Както казва Елеонора Рузвелт “Никой не може да те накара да се почувстваш посредствен без твое съгласие” (“Points to Ponder,” *Reader’s Digest*, фев. 1963 г., стр. 261). Вие сами контролирате своето отношение, особено отношението към работата. Самоувереността и пълномощията

могат да ви служат добре—в класната стая, в обществото или на Уол стрийт.

Вместо да приемаме всекидневният си труд като неудобство, трябва да мислим да него като за възможност. Това е начинът, по който баща ми ме е учил какво да изпитвам към кравите. Тези учения останаха с мен през целия ми живот и аз продължавам да посещавам ранчото и спомените, които ме свързват с него толкова често, колкото ми е възможно.

Помислете над това. Ако моят баща можеше да намери смисъл в няколко крави, със сигурност всеки от нас може да намери смисъл в работата си.

Научете се да обичате труда

Един от най-добрите начини, които познавам да се наслаждавам на живота, е като се уча да обичам труда. Съпругата ми, Верла, е идеален пример. Тя е започнала работа при своята болнава леля БERTA на 10 години, като миела чинии и чистела къщата ѝ. Оттогава не е спирала да работи. Видът работа, която вършела, бил различен в различните етапи на живота ѝ. Тя беше отлична студентка, преподаваше на първи клас в продължение на много години, отгледа нашите седем деца, работеше в родителско-учителския комитет, служеше в местното училищно настоятелство, работеше на мисионерското поле, изнесла е стотици речи за Църквата, служила е в много съвети на общността и като доброволка.

Част от работата ѝ беше това, което светът може да счита за досадно, като поддържането на едно голямо домакинство. Част от работата ѝ беше по-интелектуални занимания за получаване на магистърски степени и доста от нея бе духовното усилие за преподаването на Евангелието. Но винаги, без значение каква е била задачата, тя отдаваше всички свои усилия. Бе открила велика радост в изпълняването на своята работа. Преди ден ми каза, че се надява да бъде като своята леля Вера, която когато била на 90 г., казала, че се надява никога да не стане твърде стара, за да работи. Най-щастливите хора, които познавам, са онези, които се наслаждават на своята работа—каквато и да е тя.

Може да си спомните историята, която показва как отношението ни към работата е това, което прави цялата разлика.

Един пътник минал покрай каменоломна и видял трима мъже да работят. Попитал всеки мъж какво вършел. Всеки отговор на мъжете отразявал разликата в отношенията към една и съща работа.

Първият човек отговорил: “Дялам камъни.”

Вторият отговорил: “Печеля по три жълтици на ден.”

Третият човек се усмихнал и казал: “Помагам в изграждането на дома Божий.”

Помнете старата поговорка: “Вашето отношение определя вашата висота.”

Трябва да можем да открием широкообхватен смисъл на работата ни, без значение каква е тя. С всяка честна работа ние можем да служим на Бог. Цар Вениамин, пророкът на нефитите, казва: “Когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог” (Мосия 2:17). Дори ако нашата работа просто помага да осигурим насъщните неща за нашите семейства, ние все пак помагаме на Божиите деца.

Господ не е доволен от онези, които са мързеливи или лениви. Той казва: “Ленивецът не ще има място в църквата, освен ако не се покае и не се поправи” (У. и З. 75:29). Той също е заповядва: “Не бъди ленив, защото този, който е ленив, не трябва да яде хляба, нито да носи одеждите на работника” (У. и З. 42:42).

От най-ранните дни на Църквата пророците учат светиите от последните дни да бъдат независими и да се самоосигуряват и да избягват ленността. Истинските светиите от последните дни няма доброволно да прехвърлят отговорността за собствената си издръжка на друг. Вие трябва да вземете решение, точно тук и сега, че цял живот ще бъдете самостоятелни до степената, до която можете.

Много от вас, млади жени, сега са или ще станат майки и може да бъдат благословени да прекарат много години в къщи, като отглеждат деца. Други от вас, сестри, може да не могат да станат майки или ако са майки, може да не могат да стоят вкъщи непрекъснато. Каквито и да са обстоятелствата, бих насърчил всички вас, млади жени, да последвате съвета на нашия пророк да получите колкото се може по-добро образование. Самото образование е ценно. Образованието ви ще ви даде усещане за сигурност, ако сте вкъщи и отглеждате деца. И ако трябва в бъдеще да се присъедините към платената работна сила, най-общо казано, образованието ще ви позволи да имате по-значима и по-добре платена работа.

Самият ни труд трябва да има почтеност и да бъде с подобаващо значение. Нашият Небесен Отец не е щастлив, когато печелим от нечестиви или напразни стремежи. Президент Спенсър У. Кимбъл го формулира така: “Дълбоко съм убеден, че (онези), които

приемат надници или заплата и не отдават (честно) време, енергия и служба, получават пари, които не са чисти.” (в доклад от конференцията, окт. 1953 г., стр. 52). Доста силни думи, нали? Той също казва, че пари, получени по лош или ленив метод като кражба, хазарт, включително и лотарията, подкуп, продажба на незаконни наркотици, потискане на бедните и други подобни неща, са нечисти пари.

Президент Кимбъл определя разликата между честната и нечестната работа:

“Чистите пари са получената компенсация за целодневна честна работа. Това е приемливото възнаграждение за вярна служба. Това е честната печалба от продажби на стоки, артикули или услуги. Това е приходът, получен от транзакции, от които всички участници печелят.

Нечестната печалба е ... (пари) ... получени чрез кражба или обир ... хазарт ... грешни операции ... подкуп ...и ... експлоатация” (в доклад на конференцията, окт. 1953 г., стр.52).

Днес има мнозина, които предлагат съблазънта на лесните пари чрез заобиколни пътища към лесно богатство и спокоен живот. Чуваме за тях непрекъснато. Тези предложения са илюзии, а и пророците системно са ни съветвали да не ставаме жертва на изкушението “лесни пари.” Не трябва да губим способността си да правим правилни преценки, да премерваме рисковете и печалбите и да уловим по-широките послания в живота.

В делничния свят има мнозина, които са духовно нечувствителни, защото са с плътско мислене. Опитвайте се да ги избягвате. Колко трагично би било поради нашата работа да бъдем поставени в контакт с онези, които биха разбили духовността ни. “Защото какво се ползува човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си?” (Марка 8:36). Господ ни е казал, че “естествените човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно”(1 Коринтяните2:14).

Естествено, би следвало да намерим подходящия баланс между труд, почивка и развлечение. Без работа почивката и развлеченията нямат смисъл. Има стара поговорка: “Да не вършиш нищо е най-трудната работа от всички.” Не само е приятно и необходимо да почиваме, но ни е заповядано да почиваме в Господния ден (вж. Изход 20:10). На онези, които съблюдават Господния ден, Господ обещава, че “що има по земята, е ваше” (У. и З. 59:16).

Някои от вас може да знаят, че сестра Соренсън и аз прекарахме няколко години в Азия. Докато живеехме там, чувахме пословицата: “Избери си работа, която обичаш и няма да трябва да работиш и един ден през живота си.” В голяма степен мисля, че това е самозалъгване. Не бих искал да звуча черногледо. Но в действителност трудът не винаги е естествено привлекателен. Мисля, че по-подходяща максима може да бъде съвета на президент Томас С. Монсън. Той каза: “Избери своята любов и след това обичай своя избор.” (в доклад от конференцията, окт. 1988 г., стр. 82; или *Ensign*, ноем. 1988 г., стр. 71). Той всъщност говореше за брака, но аз бих приел, че този съвет напълно се отнася и за избраната от вас професия. Изберете професия, която обичате, и след това обичайте избора си.

Впечатлението, с което оставям е, че много хора са навлезли в коловоза да смятат, че работата им трябва да носи по-голямо възнаграждение, да бъде по-впечатляваща или да бъде поне по-малко монотонна! Когато стане трудно—както неизбежно ще стане—започват да мислят, че вероятно избраната от тях работа не е това, което са мислели, че ще бъде. Те почват да смятат, че от другата страна на оградата тревата е по-зелена. Ще ги чуете да казват: “Ако само бях решил да уча медицина вместо право, можех да бъда голям доктор.” Или вероятно: “Иска ми да имах неговата високопоставена длъжност. Ако бях шеф като него, щях да работя много упорито и да се отнасям добре към хората и да преуспея.”

Хората, които не могат да излязат от този коловоз, често изпитват трудност да постигнат отлични постижения в *коя* да е професия. Влюбват се в дадено поприще, но след това биват разочаровани от малките и прости неща и в крайна сметка се отказват, за да преследват своята фантазия към следващия хоризонт. Те се лутат от работа на работа, като никога не се установяват достатъчно дълго, за да достигнат съвършенство. (Ако моите бележки притесняват някои от вас, ви каня да се покаете.)

След като веднъж сте си избрали работата, обичайте я! Няма съвършена работа. Всяка работа има своите предизвикателства и своите трудни дни. Подобно на брака, успехът и превъзходството в работата вероятно ще изискват години и години на *отдадени* и *постоянни* усилия.

Нека ви дам един пример. Микеланджело, виртуозният художник и скулптор, споделя следното дълбоко прозрение за своята работа. Той каза: “Изобщо

не би изглеждало толкова чудесно, ако хората знаеха колко усилено работя, за да достигна своето майсторство.” Някои от вас може да се видели лично великолепната работа на Микеланджело. Но колко от нас са се спирали да помислят за буквална смазвачата, еднообразна работа по извайването на Давид от един солиден блок мрамор! И по създаване на 4-метрова статуя на Давид! И разбира се, Давид не бил първата скулптура на Микеланджело. Без съмнение той се борил и работил със стотици и хиляди скулптори, преди да направи своя шедьовър. Не би ли било трагично, ако Микеланджело беше решил след първите няколко години на изтощително правене на мраморни скулптури, че е твърде трудно, твърде еднообразно и скучно и че по-скоро трябва да бъде писател? Иронията е в това, че ако беше направил тази промяна, вероятно щеше също да открие, че и писането е еднообразно и скучно!

Вие ще постигнете повече успех, ако ентусиазирано упорствате във вашата работа въпреки недостатъците ѝ и въпреки всекидневните малки и прости неща. Фокусирайте се върху кариерата, която имате, и устоявайте на изкушението да поглеждате встрани. Всъщност смея да кажа, че няма такова значение каква работа ще изберете. Обещавам ви, че ако постоянствате в работата си и се стремите към отлични постижения в попрището, което сте избрали, наистина ще се радвате на огромен успех и *ще заобичате работата си* повече, отколкото сте си представяли.

Думи на съвет

Нека добавя още няколко думи като съвет.

Първо, работете усърдно и се разбирайте с другите. Бъдете част от решението, а не от проблема. Наистина, бъдете светлина, а не съдия. Изследванията показват отново и отново, че хората обикновено не губят работата си поради липса на технически познания и умения. По-често трудностите идват оттам, че не могат да се разбират с останалите хора. Осъзнавам, че не можете да удовлетворите всички по всяко време, но вие можете да се понаравите на повечето хора през по-голямата част от времето, особено ако един от тези хора е шефът ви.

Второ, помнете, че хората рядко се усъвършенстват, когато се измерват със собствения си аршин. Мога да ви уверя, че съм постигнал повече напредък в живота си и в бизнеса си в резултат на критиката на другите, отколкото на техните хвалби. Научете се да се съизмервате с нечий друг аршин

от време на време. Ако вашият шеф ви направи забележка, че избухвате лесно, приемоте я насериозно. Ако вашият брачен партньор ви каже, че избухвате твърде лесно, и приятелите ви кажат, че избухвате твърде лесно, вероятно вие избухвате твърде лесно. Когато чуете такива забележки, вслушайте се, преди да ги отречете. Оценете ги. Обмислете ги. Смятате ли, че промените са уместни? Въпреки критиката, научете се да се разбирате с другите хора. Ако искате да се разбирате с тях, можете.

Трето, бъдете оптимист. Не приемайте песимизма, особено когато е насочен лично към вас. Не приемайте песимистични твърдения за вашия Небесен Отец. Преценете техния източник—може да идват от Сатана. Не приемайте песимистични твърдения за ръководителите на тази Църква или Църквата като институция. Изисква се труд, за да се отхвърлите посланията на Сатана, но работа като тази ще ви отведе към щастие.

Една дума към завърналите се мисионери: не изоставяйте принципите, навиците или големите изживявания, които сте научили на мисионерското поле. Не занемарявайте външността си. Братята не очакват да носите връзка, бяла риза и тъмносин костюм, когато отново учите, но поддържайте спретнатия вид, който сте научили на мисионерското поле. Обличайте се с цел успех! Когато личните ви навици отразяват чистотата, достойнството и принципите на Евангелието, което сте проповядвали като млади мисионери, те ще ви послужат добре на работното място.

Обобщение

Посланието ми тази вечер може да бъде обобщено в две твърдения. Първото е от президент Дейвид О. МакКей. Той казва: “Нека осъзнаем, че привилегията да се работи е дар, тази сила да работим е благословия, и тази любов към работата е успех” (*Pathways to Happiness*, 1957 г., стр. 381).

Второто е от нашия скъп многообичан жив пророк, президент Гордън Б. Хинкли. Той казва: “Най-важната работа на света не е извършена от гении. Извършена е от обикновени хора, с хармоничен живот, които са се научили да работят по необикновен начин” (“Our Fading Civility,” Brigham Young University inauguration and spring commencement exercises, 25 апр., 1996 г., стр. 15). Подразбира се, че по пътя ще има разочарования и обезсърчвания, братя и сестри.

Орсън Ф. Уитни ни утешава:

“Няма изстрадана болка, няма преминато изпитание, което да е напразно. Съдейства за образованието ни, за да развием такива качества като търпение, вяра, твърдост и смирение. Всичко, с което се борим и всичко, през което преминаваме, особено когато го преминаваме с търпение, изгражда характера ни, пречиства сърцата ни, разширява душите ни, прави ни по-нежни и великодушни, по-достойни да бъдем наречени Божии деца...чрез тъга и страдание, труд и изпитание, получаваме знание, което сме дошли да придобием тук и това, което ще ни направи по-подобни на нашия Отец и майка в небесата.” (цитирано от Спенсър У. Кимбъл, *Faith Precedes the Miracle*, 1972 г., стр. 98).

Като смирен служител на Господ ви обещавам и ви благославям, че докато се трудите да спазвате стандартите, установени от Господ чрез Неговите писания и пророци, като учите и като се молите и плащате десетъка и даренията си от заработените пари, ще имате повече успех въобще в живота, както и във всекидневната си работа. Ще станете по-добър работник. Ще бъдете по-продуктивен работник. Ще бъдете по-ефективен работник. Всичко това защото Духът Господен ще бъде с вас и ви помага и укрепва.

Нося ви специален поздрав от нашия обичан пророк, президент Гордън Хинкли. Наскоро в реч пред членовете на своя домашен кол президент Хинкли каза: “Нещата не са толкова зле, колкото си мислим ... Голям съм оптимист за тази Църква. Имам огромен оптимизъм, свързан с младежите на тази Църква. Не трябва да се страхуваме. Няма от какво да се страхуваме, ако ще живеем според Евангелието, ако ще взимаме своите решения в светлината на Евангелието. Ако ще коленичим и ще се молим на Господ за Неговото просветление, разбиране, напътствие и кураж, не е нужно да се страхуваме.”

Така че тази вечер, мои скъпи братя и сестри, бих искал да споделя своето свидетелство с вас днес. Вярвам в тази Църква. Вярвам в Исус Христос. Вярвам в онова, което Той казва. Вярвам на това, което е казал на нефитите: “Аз сътворих небесата и земята, и всичките неща, които са в тях. Аз бях с Отца от началото” (3 Нефи 9:15). Зная, че Той е Синът на Елохим, Отецът, който създаде Адам и Ева. Зная, мои скъпи млади приятели, че Той, Синът, е роден от Мария във Витлеем Юдейски. Знам, че Неговото раждане е било според казаното от Матей

в дните на цар Ирод. Исус Христос казва: “Аз съм светлината на света; който Ме следва няма да ходи в тъмнина, но ще има светлината на живота” (Иоана 8:12). Вярвам в Исус Христос, когато казва, “Ако някой опази Моето учение, няма да види смърт до века” (Иоана 8:51). Зная, че Той и Неговият Отец се явили на момчето пророк Джозеф Смит.

Знам, че Исус Христос може да помогне на всеки от нас в нашата работа, ако ние Му помогнем в Неговата. “Защото имената на праведните ще бъдат записани в книгата на живота и на тях ще дам наследство от дясната Ми страна. И сега, братя мои, какво имате да кажете против това? Аз ви казвам, дали ще говорите срещу това, няма значение, защото словото Божие трябва да се изпълни (Алма 5:58).

Знам и свидетелствам, че имаме жив пророк Гордън Б. Хинкли, който може да ни помогне в нашата работа, ако се вслушваме в съвета му.

Вие, мои скъпи млади приятели, сте надеждата на тази Църква. Вие сте надеждата на общността, в която живеете. Ще станете бъдещите ръководители на тази Църква, бъдещите водачи на общностите на света. Давам своето смирено свидетелствам, че ако работите за нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос, тогава Той ще ви благослови и ще се грижи за вас и ще ви пази през целия ви живот. И давам това свидетелство в Неговото свято име, тъкмо нашият Господ, Изкупител, Спасител, самият Светия Израилев, Исус Христос, амин.